

Gregor Podlogar

Atmosfera

One feels the life of that which give life as it is.

Wallace Stevens

V BESEDI

Izviramo v svojem lastnem tolmunu
 in smo le polovični,
 kajti naš drugi izostane,
 zbledi v temi in postane senca.
 Življenje nas umirjeno
 prenaša s seboj.
 Ločeni smo.
 Povezujemo se z Besedo.
 Z njo zajezujemo drugega,
 ki je naša edina slika
 preseženega.
 V pogovorih s prijatelji,
 kot se po navadi izkaže,
 izmenjujemo samega sebe.
 Najbolj se lahko odpremo
 skozi Besedo,
 skozi odprto pokrajino,
 prezrcaljeno v lasten pečat.
 Molk nam sproti odgovarja.

ATMOSFERA

Mogoče za nas
 edino trenutek ni del časa.
 Naša brezdanjost nam ničesar
 ne izdaja,
 nas k ničemur ne zavezuje.
 Smo le zasledovalci svojih senc.
 Ni nas, čeprav imamo v lasti bolečino.
 Preveč smo sami, preveč daleč.
 Za nas hoditi k ljubezni pomeni biti.
 Za nas je edino smrt gotova
 in popolnoma resnična.
 Za nas, ki verjamemo v Besedo,
 je urejenost možna le s črko,
 s črnim,
 ki prenaša atmosfero božjega.
 Naše sanje so iz zemlje,
 usta iz vode,
 da lahko poljubimo vse tisto,
 kar zares ljubimo.
 Spominjamo se le ekstremov.
 Izkušnje nalagamo na svoje ognjišče,
 ob katerem se grejemo
 in razmišljamo o novem, drugačnem.
 Kam nas bo odnesla usoda,
 ne ve nihče.
 Preveč smo sami, preveč daleč.

NASELITEV

Lahkotnost vsakdanjika nas potaplja
 v varno zavetje.
 Naša odprtost do drugih
 počiva v vodnjaku,
 ki se razteza v naše globine.
 Na površju se ohranja distanca.
 Sklonjeni skupaj šepetamo
 o stvareh,
 ki nam jih prinaša življenje.
 Naše zgodbe se drobijo
 pod koluti časa
 in neopazno izginjajo.
 Nikjer nas ne pomnijo.
 Nismo prispeli.
 Pa vendar naseljujemo dežele,
 ki jih bo še dolgo potem,
 ko bomo odšli,
 obiskovala naša bleda sled,
 v katero se je odtisnila
 mera naše duše.